

»Nandek, še nekaj časa imava, predno mati pridejo s polja. Pa pojdiva malo molit pod vas k znamenju, tje veš, kjer naša mati vselej nekoliko pomolijo, kedarkoli gredó mimo!«

»Pa pojdiva! Bom pa za Metodka molil nekaj očenašev, da mi gotovo prinese pastircev. Za teto izmolim tudi jeden očenaš. Saj ti je znano, da so mi podarili ono nedeljo konja, ki drži glavó tako lepo po koncu; samo repa nima, ker mu ga je odbil s svojim mečem Opaldarjev Tonček.«

Nato vstaneta oba. Sestrica prime bratca za roko, in urno odideta z vrta k znamenju. Prišedši do name-ravanega mesta, sname Tilka Nandku pokrivalo raz glavo in je položi na tla. Potem poklekneti oba sklenivši svoje ročice k molitvi.

Lahka sapa je zavela, igraje se s kodri nedolžnega Nandka. A ni se zmenil zá-njo. Molil je zbrano, kakor malo-kedaj preje. Le pastirci so ga nekoliko motili. Ko je namreč izmolil prvi očenaš, videl je sv. tri Kralje v lepih oblačilih in s kronami na glavi; ko je molil drugi očenaš, dozdevalo se mu je, da vidi sv. družino, okoli nje pa je nekaj pastircev in njihovih čred; pri tretjem očenašu mu je že vse polno pastircev migljalo pred očmi, tako da je pozabil moliti tisti očenaš za teto, kakor je sam pozneje strahoma pravil sestrici.

Solnce se je skrivalo za visokimi gorami. S poslednjimi žarki je poljubovalo rdeče obličje Nandkovo in nekoliko bledejšo Tilkino. Kdor je videl otroka v tem trenutku, zdelo se mu je, da tu molita res dva pastirca Boga — ne novorojenega, pač pa za nas ljudi križanega.

(Dalje prih.)

Potičice.

Naj menite, čegav je ta obrazek, ki ga imate nasli-kanega pred seboj. »Jaz že ne vem, jaz tudi ne«; pravite po vrsti. Nazadnje se odreže jeden: »Naj bo, čegar hoče. Pravi debevček je to!« Glejte, ta zadnji jo je pa zadel. Debevček je ta, res; no majčkeno drugače se piše: Niko Debevec. Ker je pa še majhen, naj bo

Debevček, saj to ne dé toliko. Sedaj ga poznate. Ali jaz vam povem, kje sem ga videl, tako skrivej, da sam še ne misli ne.

Božični prazniki so bili pred durmi. Debevčeva mati so dobro vedeli, kaj bo treba za praznike, zato so pripravili neki večer pred prazniki moke, orehov, medu, cvebov in marsikaj, česar še sam ne vem. Niko je videl to zvečer in dobro se mu je ljubilo medu. Ali mati so postavili vse visoko na polico. Sedaj pa sezi gori, če moreš! Niko je še-le dobro začel hoditi po sobi. Dostikrat ga je še zaneslo, da se je lovil pri klopi, ali pa padel. Torej Niko in polica — ta sta bila daleč drug od drugega. Niko je moral v posteljico, ne da bi se bil posladkal z medom.

Po noči se Niko zbudi, kar ni bila njegova navada. Pogleda. Kaj je to? Luč gori, mati hodijo tiho po sobi, prenašajo neke posode, v peči pa poka, kakor bi prav dobro gorelo.

»Mati, kaj je?« popraša Niko.

»Tiho bodi in spi!« rečejo mati in denejo nekaj belega v črno posodo. Niko je zamižal in rekel: »Že spim!« Toda hitro je zopet odprl oči in trdil, da se je že zopet zbudil. Zopet hoče vedeti, kaj delajo mati.

»Potičice pečem! Miruj, če ne . . . .«

Mati še niso zažugali kazni, ko je bil Niko že iz posteljice. V sami srajčici je zlezal za mizo in gledal, kakor gleda na tej podobi. Smejal se je in kazal nekaj zobkov — vseh še ni imel. Gotovo je hotel strašiti potičice, češ: Vidite zob! To vas bom. Ali z gledanjem ni bil zadovoljen Niko. »Jaz bom tudi pekel«, silil je v mater tako dolgo, da so mu dali na ogel mize košček testá. Tega je stiskal in gnetel toliko časa, da so mati naredili vse potice in potičice. Ko so jih vsadili v vročo peč, pritisnili so med mesteje še Nikovo. Nato je šel Niko spat.

Zjutraj je najprej prašal po svoji potičici. Mati mu jo dajo, Niko pa z njo k očetu.

Oče jo pokusijo. A tudi materino ugriznejo, potem pa rabsodijo tako, da bodo oče jedli materine, Niko naj pa svoje. To je pogledal Niko! Svoje bo jedel? Samo jedna je, in še ta majhna in tiho je mislil — tudi nič

dobra. Ali oče so bili stanovitni. Ker sam pečeš, napeci zase, zame bodo mati. Če pa nočeš tako, leži rajše in ne motaj se krog matere, kedar bodo pekli. Torej kako bo? Ali boš lepo mirno ležal in bova jedla oba materine potice, ali pa vstaneš in pečeš sam zase?

Niko si je izbral posteljico in materine potice. In prav ima. Kaj bi se otrok vtikal v to, česar ne vé in ne zna!

F. S. Finžgar.

Lep vzgled.

Cesta prazna že postaja,
Lega k zemlji mrak in hlad,
Cesar Franc se še sprehaja,
Častnik mu druguje mlad.

Reven se pogreb približa,
Krsto nesejo možje,
Ni pogrebcev in ni križa,
Še zvonovi vsi molče.

Častniku de milo cesar
»Glej, tu reveža nesó,
Spremiva ga na gomilo.
Ker ž njim drugi ne gredó.

Jaz sem vsem podložnim oče,
I prosjak otrok je moj,
Kdor me spoštovati hoče,
Za sprevedom tem z menoj.«

Kdor pogrebce zdaj zagleda,
Sam v spreved se uvrsti,
Boli, ko vsakoršna beseda
Ta cesarjev vzgled uči.

In na grobu še pomoli
Cesar Franc za reveža,
Z njim pogrebci vsi okoli
Molijo iz srca dna.

—va.

Očetov korobač in materina kuhalnica.

Ganeza Tepenčiča stariši so imeli svojo hišo. Tudi nekoliko polja so obdelovali, nekaj svojega, nekaj drugih. Vendar poljski pridelki jim niso toliko nesli, da bi samo ob njih živeli. Imel je oče pol ure od doma svoj kamnolom, kamor je hodil kamen kopat in klesat. Ni bil kamnosek prve vrste, tudi kamnolom njegov ni bil posebno izvrsten, a dela je imel vedno dovolj. Saj ni bilo skoro kamenitih vrat ali oken, da bi jih on ali njegov oče ne bil napravil. Tam na pokopališču pa je kar mrgolelo spomenikov njegove roke.

Kadar je bilo po zimi, tedaj še-le se je moglo do dobrega vedeti in videti, koliko glav šteje kamnosekova